Ta dokument je mišljen zgolj kot dokumentacijsko orodje in institucije za njegovo vsebino ne prevzemajo nobene odgovornosti

►**B** **DIREKTIVA 2002/91/ES EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**

z dne 16. decembra 2002

o energetski učinkovitosti stavb

(UL L 1, 4.1.2003, str. 65)

spremenjena z:

		Uradni list		
		št.	stran	datum
►**M1**	Uredba (ES) št. 1137/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2008	L 311	1	21.11.2008

▼B

DIREKTIVA 2002/91/ES EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 16. decembra 2002

o energetski učinkovitosti stavb

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in zlasti člena 175(1) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije ([1]),

ob upoštevanju mnenja Ekonomsko-socialnega odbora ([2]),

ob upoštevanju mnenja Odbora regij ([3]),

v skladu s postopkom, določenim v členu 251 Pogodbe ([4]),

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Člen 6 Pogodbe zahteva, da so zahteve glede varstva okolja vključene v opredelitvi in izvajanju politik in ukrepov Skupnosti.

(2) Med naravne vire, na katerih preudarno in racionalno porabo opozarja člen 174 Pogodbe, so vključeni naftni derivati, zemeljski plin in trdna goriva, ki so bistveni viri energije in tudi najpomembnejši viri emisij ogljikovega dioksida.

(3) Večanje energijske učinkovitosti je pomemben del sklopa politik in ukrepov, ki so potrebni za uskladitev s Kjotskim protokolom, in morajo biti vključeno v katerikoli sklop politik zaradi izpolnjevanja nadaljnjih obvez.

(4) Uravnavanje povpraševanja po energiji je pomembno orodje, ki Skupnosti omogoča, da vpliva na svetovni energetski trg in s tem na srednjeročno in dolgoročno zanesljivost oskrbe z energijo.

(5) V svojih sklepih z dne 30. maja 2000 in 5. decembra 2000 je Svet potrdil akcijski načrt Komisije za energijsko učinkovitost in zahteval posebne ukrepe na področju stavb.

(6) Stanovanjski in terciarni sektor, katerih največji del predstavljajo stavbe, obsegata več kot 40 % končne porabe energije v Skupnosti. Ta se povečuje, kar pomeni, da se bo zaradi takšnega trenda nedvomno povečala njuna poraba energije in s tem tudi emisije ogljikovega dioksida.

(7) Kazati se že začenjajo nekatere pomembne koristi Direktive Sveta št. 93/76/EGS z dne 13. septembra 1993 o omejitvi emisij ogljikovega dioksida z izboljšanjem učinkovite rabe energije (SAVE) ([5]), ki od držav članic zahteva, da na področju stavb razvijajo, izvajajo in poročajo o programih energijske učinkovitosti. Vendar pa je potreben dopolnilni pravni instrument, ki bo določil konkretne ukrepe pri doseganju velikega neizkoriščenega potenciala energijskih prihrankov in zmanjšanju velikih razlik med rezultati držav članic na tem področju.

([1]) UL C 213 E, 31.7.2001, str. 266 in UL C 203 E, 27.8.2002, str. 69.
([2]) UL C 36, 8.2.2002, str. 20.
([3]) UL C 107, 3.5.2002, str. 76.
([4]) Mnenje Evropskega parlamenta z dne 6. februarja 2002 (še ni objavljeno v Uradnem listu), Skupno stališče Sveta z dne 7. junija 2002 (UL C 197, 20.8.2002, str. 6) in Sklep Evropskega parlamenta z dne 10. oktobra 2002 (še ni objavljen v Uradnem listu).
([5]) UL L 237, 22.9.1993, str. 28.

▼B

(8) Direktiva Sveta št. 89/106/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic, ki se nanašajo na gradbene proizvode ([1]) zahteva, da so gradbeni objekti in njihove ogrevalne, hladilne in prezračevalne naprave projektirane in izvedene tako, da bo glede na klimatske razmere lokacije in udobje stanovalcev poraba energije, potrebna za njihovo uporabo, nizka.

(9) Ukrepi za nadaljnje izboljšanje energijske učinkovitosti stavb morajo upoštevati klimatske in lokalne pogoje ter notranjo klimo in stroškovno učinkovitost. Ne smejo biti v nasprotju z drugimi bistvenimi zahtevami glede stavb, kot so dostopnost, varčnost in namen uporabe stavbe.

(10) Energijsko učinkovitost stavb je treba izračunati po metodologiji, ki se na regionalni ravni lahko razlikuje in ki poleg toplotne izolacije vključuje druge dejavnike, ki imajo vse pomembnejšo vlogo, kot so ogrevalne in klimatske naprave, uporaba obnovljivih virov energije ter zasnova stavbe. Skupen pristop k temu procesu, ki ga izvajajo usposobljeni in/ali pooblaščeni strokovnjaki, katerih neodvisnost je treba zagotoviti na podlagi objektivnih kriterijev, bo prispeval k enakim pogojem v zvezi s prizadevanji držav članic glede varčevanja z energijo v stavbah in bo morebitnim lastnikom ali uporabnikom omogočil preglednost glede energijske učinkovitosti na nepremičninskem trgu Skupnosti.

(11) Komisijas namerava, tudi ob upoštevanju klimatskih sistemov in razsetljave, še naprej razvijati standarde, kot sta EN 832 in prEN 13790.

(12) Stavbe bodo vplivale na dolgoročno porabo energije. Zato morajo nove stavbe izpolnjevati minimalne zahteve glede energijske učinkovitosti, prilagojene lokalnim klimatskim razmeram. Najboljša praksa mora biti v tem primeru prilagojena optimalni uporabi dejavnikov, pomembnih za povečanje energijske učinkovitosti. Ker se običajno ne raziščejo vse možnosti za uporabo alternativnih sistemov oskrbe z energijo, je treba upoštevati tehnično, okoljsko in ekonomsko izvedljivost alternativnih sistemov oskrbe; to lahko naredi država članica z enkratno študijo, rezultat katere je seznam ukrepov za smotrno ravnanje z energijo glede na povprečne lokalne tržne pogoje in ob upoštevanju kriterijev stroškovne učinkovitosti. Pred začetkom gradnje se lahko zahtevajo posebne študije, če se ukrep ali ukrepi smatrajo za izvedljive.

(13) Večje prenove obstoječih stavb nad določeno velikostjo je treba obravnavati kot priložnost za sprejetje stroškovno učinkovitih ukrepov za izboljšanje energijske učinkovitosti. Večje prenove so tiste, pri katerih so skupni stroški prenove ogrodja stavbe in/ali energetskih inštalacij, kot so: ogrevanje, oskrba s toplo vodo, klimatizacija, prezračevanje in razsvetljava, večji od 25 % vrednosti stavbe brez vrednosti zemljišča, na katerem ta stoji, ali tiste, pri katerih se prenavlja več kot 25 % ogrodja stavbe.

(14) Izboljšanje celotne energijske učinkovitosti obstoječe stavbe ne pomeni nujno popolne prenove stavbe, ampak je lahko omejeno na tiste dele, ki so najpomembnejši za njeno energijsko učinkovitost in so stroškovno učinkoviti.

(15) Zahteve v zvezi s prenovo obstoječih stavb ne smejo biti nezdružljive z namenom uporabe, kakovostjo ali značajem stavbe. Podana morala biti možnost, da se dodatni stroški, povezani s takšno prenovo, povrnejo z večjimi prihranki energije v

([1]) UL L 40, 11.2.1989, str. 12. Direktiva kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 93/68/EGS (UL L 220, 30.8.1993, str. 1).

▼B

razumnem času glede na pričakovano tehnično življenjsko dobo investicije.

(16) Certifikacijski proces lahko podpirajo programi za olajšanje enakega dostopa do večje energijske učinkovitosti; le-ta bi temeljil na sporazumih med organizacijami interesnih skupin in organom, ki bi ga imenovale države članice; izvajala bi ga podjetja za energetske storitve, ki bi pristala na to, da se obvežejo izvajati opredeljene investicije. Sprejet sistem bi nadzorovale in spremljale države članice, ki bi pospeševale tudi uporabo sistemov spodbud. Izkaznica mora v kar največjem možnem obsegu opisovati dejansko energijsko učinkovitost stavbe in se lahko ustrezno revidira. Stavbe javne uprave in stavbe, v katerih se pogosto zadržuje javnost, morajo biti vzgled s tem, da se pri njih upoštevata okoljski in energetski vidik, in se zato morala zanje zahtevati redno energetsko certificiranje. Posredovanje teh informacij o energijski učinkovitosti javnosti je treba okrepiti z javnim prikazom teh energetskih izkaznic. Še več, prikaz uradno priporočenih notranjih temperatur skupaj z dejansko izmerjenimi bo ljudi odvračalo od napačne uporabe ogrevalnih, klimatskih in prezračevalnih sistemov. To bo prispevalo k izogibanju nepotrebne porabe energije in k ohranjanju prijetnih notranjih klimatske razmer (toplotno ugodje) glede na zunanjo temperaturo.

(17) Države članice lahko za izboljšanje energijske učinkovitosti uporabljajo tudi druga sredstva/ukrepe, ki jih ta direktiva ne predvideva. Države članice morajo spodbujati dobro gospodarjenje z energijo ob upoštevanju intenzivnosti uporabe stavb.

(18) V zadnjih letih smo v južnoevropskih državah priče porastu števila klimatskih sistemov. To povzroča znatne težave ob konicah porabe, kar povečuje stroške za električno energijo in moti energetsko ravnovesje v teh državah. Prednost bo treba dati strategijam, ki povečujejo energijsko učinkovitost stavb v poletnem obdobju. Zaradi tega bo treba še naprej razvijati pasivne hladilne tehnike, predvsem tiste, ki izboljšujejo notranje klimatske pogoje in mikroklimo okoli stavb.

(19) Redno vzdrževanje kotlov in klimatskih sistemov s strani usposobljenega osebja prispeva skladno s tehničnimi specifikacijami k ohranjanju njihove pravilne nastavitve in na ta način zagotavlja optimalno delovanje z okoljskega, varnostnega in energetskega vidika. Neodvisna ocena celotne ogrevalne napeljave je primerna, kadar bi lahko razmislili o zamenjavi na podlagi stroškovne učinkovitosti.

(20) Zaračunavanje stroškov ogrevanja, klimatizacije in tople vode stanovalcem stavb, izračunanih sorazmerno z dejansko porabo, lahko prispeva k varčevanju z energijo v stanovanjskem sektorju. Stanovalci morajo imeti možnost uravnavati svojo porabo toplote in tople vode, če so ti ukrepi stroškovno učinkoviti.

(21) Skladno z načeloma subsidiarnosti in sorazmernosti, določenima v členu 5 Pogodbe, je treba splošna načela, ki bi predvidevajo sistem zahtev glede energijske učinkovitosti in njihove cilje, uvesti na ravni Skupnosti, podrobno izvajanje pa je treba prepustiti državam članicam, kar vsaki omogoča, da izbere režim, ki najbolje ustreza njenim posebnim razmeram. Direktiva se omejuje na minimum, ki je potreben za doseganje teh ciljev, in ne presega tega, kar je za to potrebno.

(22) Poskrbeti je treba, da se omogoči hitro prilagajanje metodologije izračunov in da imajo države članice glede na tehnični napredek, med drugim v zvezi z izolacijskimi lastnostmi (ali kakovostjo) gradbenih materialov, in glede na prihodnji razvoj standardizacije možnost redno preverjati minimalne zahteve na področju energijske učinkovitosti stavb.

▼B

(23) Ukrepe, potrebne za izvajanje te direktive, je treba sprejeti skladno s Sklepom Sveta 1999/468/ES z dne 28. junija 1999 o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih pooblastil ([1]) –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Cilj

Cilj te direktive je ob upoštevanju zunanjih klimatskih in lokalnih pogojev ter notranjih klimatskih zahtev in stroškovne učinkovitosti spodbujati izboljšanje energijske učinkovitosti stavb v Skupnosti.

Ta direktiva določa zahteve v zvezi z:

(a) splošnim okvirom metodologije izračunavanja integrirane energijske učinkovitosti stavb;

(b) uporabo minimalnih zahtev glede energijske učinkovitosti novih stavb;

(c) uporabo minimalnih zahtev glede energijske učinkovitosti velikih obstoječih stavb, na katerih potekajo velika prenovitvena dela;

(d) energetskim certificiranjem stavb in

(e) rednimi pregledi kotlov in klimatskih sistemov v stavbah ter oceno ogrevalnih sistemov, v katerih so kotli starejši od 15 let.

Člen 2

Opredelitve

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve:

1. „stavba“: krita konstrukcija s stenami, v kateri se uporablja energija za zagotavljanje notranjih klimatskih pogojev; stavba se lahko nanaša na stavbo kot celoto ali njene dele, ki so bili projektirani ali spremenjeni za ločeno uporabo;

2. „energijska učinkovitost stavb“: količina dejansko porabljene ali ocenjene energije za zadovoljevanje potreb, povezanih s standardno uporabo stavbe, ki lahko med drugim vključuje ogrevanje, gretje vode, hlajenje, prezračevanje in razsvetljavo. Ta količina se izraža z enim ali večimi številčnimi kazalniki, ki se izračunajo ob upoštevanju izolacije, tehničnih značilnosti in značilnosti inštalacij, projektne zasnove in položaja v zvezi s klimatskimi parametri, osončenjem in vplivom sosednjih konstrukcij, lastne proizvodnje energije ter drugih dejavnikov, vključno z notranjo klimo, ki vplivajo na potrebe po energiji;

3. „energetska izkaznica stavbe“: potrdilo, ki ga priznava država članica ali pravna oseba, ki jo ta določi, in ki vključuje energijsko učinkovitost stavbe, izračunano po metodologiji na podlagi splošnega okvira, določenega v Prilogi;

4. „SPTE“ (soproizvodnja toplote in električne energije): istočasna pretvorba primarnih goriv v mehansko ali električno energijo in toploto, ki izpolnjuje določene kakovostne kriterije glede energijske učinkovitosti;

5. „klimatski sistem“: kombinacija vseh komponent, potrebnih za zagotovitev takšne obdelave zraka, pri kateri je temperatura regulirana ali se jo lahko zniža- možno v kombinaciji z regulacijo prezračevanja, vlažnosti in čistoče zraka;

([1]) UL L 184, 17.7.1999, str. 23.

▼B

6. „kotel“: sklop telesa kotla in kurilne naprave, ki je namenjen prenosu toplote na vodo;

7. „nazivna izhodna moč (izražena v kW)“: maksimalna toplotna moč, za katero proizvajalec navede in zagotavlja, da jo je mogoče ob doseganju izkoristka, ki ga navede, doseči med neprekinjenim delovanjem;

8. „toplotna črpalka“: naprava ali sistem, ki pridobiva toploto pri nizki temperaturi iz zraka, vode ali zemlje in jo dobavlja stavbi.

Člen 3

Sprejetje metodologije

▼M1

Države članice uporabljajo na nacionalni ali regionalni ravni na podlagi splošnega okvira, določenega v Prilogi k tej direktivi, metodologijo za izračun energijske učinkovitosti stavb. Komisija točko 1 in 2 Priloge prilagodi tehničnemu napredku, ob upoštevanju standardov ali norm iz nacionalne zakonodaje. Ti ukrepi, namenjeni spreminjanju nebistvenih določb te direktive, se sprejmejo v skladu z regulativnim postopkom s pregledom iz člena 14(2).

▼B

Ta metodologija je določena na nacionalni ali regionalni ravni.

Energijska učinkovitost stavb se izrazi na pregleden način in lahko vključuje indikator emisije CO_2.

Člen 4

Določitev zahtev glede energijske učinkovitosti

1. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi na podlagi metodologije iz člena 3 zagotovijo določitev minimalnih zahtev glede energijske učinkovitosti stavb. Pri določanju zahtev lahko države članice razlikujejo med novimi in obstoječimi stavbami ter različnimi kategorijami stavb. Te zahteve upoštevajo splošne notranje klimatske pogoje, da ne pride do možnih negativnih učinkov, kot je neustrezno prezračevanje, in lokalne pogoje ter namembnost in starost stavbe. Te pogoje se ponovno pregleda v rednih časovnih presledkih, ki ne smejo biti daljši od petih let, in z namenom upoštevanja tehničnega napredka na področju gradbeništva po potrebi posodobi.

2. Zahteve glede energijske učinkovitosti se uporabljajo skladno s členoma 5 in 6.

3. Države članice se lahko odločijo, da ne bodo določile ali uporabljale zahtev iz odstavka 1 za naslednje kategorije stavb:

— stavbe in spomenike, ki so uradno zaščiteni kot del zaščitenega okolja ali zaradi njihovega posebnega arhitektonskega ali zgodovinskega pomena, če bi izpolnjevanje zahtev nesprejemljivo spremenilo njihov značaj ali izgled,

— stavbe, ki se uporabljajo za obredne namene ali verske dejavnosti,

— začasne objekte s predvidenim časom uporabe dveh let ali manj, industrijski kompleksi, delavnice in nestanovanjske kmetijske stavbe z majhno porabo energije ter nestanovanjske kmetijske stavbe, ki se uporabljajo v sektorju, zajetem v državnem sektorskem sporazumu o energetski učinkovitosti,

— stanovanjske stavbe, namenjene za uporabo, krajšo od štirih mesecev na leto,

— samostojne stavbe s celotno uporabno tlorisno površino, manjšo od 50 m^2.

▼B

Člen 5

Nove stavbe

Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da nove stavbe izpolnjujejo minimalne zahteve glede energijske učinkovitosti iz člena 4.

Pri novih stavbah s celotno uporabno tlorisno površino nad 1 000 m^2 države članice zagotovijo, da se pred začetkom gradnje prouči in upošteva tehnična, okoljska in ekonomska izvedljivost alternativnih sistemov, kot so:

— decentralizirani sistemi oskrbe z energijo na podlagi obnovljivih virov energije,

— SPTE,

— daljinsko ali skupinsko ogrevanje ali hlajenje, če je na voljo,

— toplotne črpalke, če so izpolnjeni določeni pogoji.

Člen 6

Obstoječe stavbe

Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da se pri večji prenovi stavb s celotno uporabno tlorisno površino nad 1 000 m^2 njihova energijska učinkovitost, z namenom izpolnitve minimalnih zahtev, če je to tehnično, funkcionalno in ekonomsko izvedljivo, izboljša. Države članice izpeljejo te minimalne zahteve glede energijske učinkovitosti na podlagi zahtev glede energijske učinkovitosti stavb, ki so določene skladno s členom 4. Zahteve so lahko določene za prenovljeno stavbo kot celoto ali za prenovljene sisteme ali komponente, če so ti del prenovitvenih del, ki se izvajajo v omejenem obdobju, s prej omenjenim ciljem izboljšave celotne energijske učinkovitosti stavbe.

Člen 7

Energetska izkaznica

1. Države članice zagotovijo, da ob izgradnji, prodaji ali oddaji stavb, odvisno od primera, lastnik dobi energetsko izkaznico oziroma jo da morebitnemu kupcu ali najemniku. Veljavnost izkaznice ne sme biti daljša od 10 let.

Certificiranje stanovanj ali enot, namenjenih za ločeno uporabo v blokih, lahko temelji:

— na skupnem certificiranju celotne stavbe bloka s skupnim sistemom ogrevanja ali

— na oceni drugega tipičnega stanovanja v istem bloku.

Države članice lahko kategorije iz člena 4(3) izključijo iz uporabe tega odstavka.

2. Energetska izkaznica stavb vključuje referenčne vrednosti, kot so trenutni pravni standardi in primerjalni podatki, da bi porabnikom omogočili primerjavo in oceno energijske učinkovitosti stavbe. Izkaznici so priložena priporočila za stroškovno učinkovite izboljšave energijske učinkovitosti.

Cilj izkaznic je omejen na zagotavljanje informacij. O učinkih teh izkaznic v sodnih postopkih ali sicer se odloča skladno z nacionalnimi predpisi.

3. Države članice sprejmejo ukrepe, s katerimi zagotovijo, da je v stavbah s skupno uporabno tlorisno površino nad 1 000 m^2, ki jih uporabljajo javni organi in institucije, ki zagotavljajo javne storitve

▼B

velikemu številu oseb in se zato te pogosto zadržujejo v njih, energetska izkaznica, ki ni starejša od 10 let, nameščena na vidnem mestu in jasno opazna javnosti.

Na jasen način je lahko prikazan tudi razpon priporočenih in dejanskih notranjih temperatur in, če je primerno, drugi pomembni klimatski podatki.

Člen 8

Pregled kotlov

Države članice zaradi zmanjševanja porabe energije in omejevanja emisij ogljikovega dioksida:

(a) določijo potrebne ukrepe za uvedbo rednih pregledov kotlov na neobnovljiva tekoča ali trdna goriva z nazivno toplotno močjo od 20 kW do 100 kW. Opravljajo se lahko tudi tovrstni pregledi kotlov, ki uporabljajo druga goriva.

Kotli z nazivno toplotno močjo nad 100 kW se pregledajo vsaj vsaki dve leti. Za plinske kotle se to obdobje lahko podaljša na štiri leta.

Za ogrevalne sisteme s kotli z nazivno toplotno močjo nad 20 kW, ki so starejši od 15 let, države članice določijo potrebne ukrepe za uvedbo enkratnega pregleda celotnega ogrevalnega sistema. Na podlagi tega pregleda, ki vključuje oceno učinkovitosti kotla in njegove velikosti v primerjavi z ogrevalnimi zahtevami stavbe, strokovnjaki uporabnikom svetujejo glede zamenjave kotla, drugih sprememb ogrevalnega sistema in alternativnih rešitev; ali

(b) sprejmejo ukrepe, s katerimi zagotovijo svetovanje uporabnikom glede zamenjave kotlov, drugih sprememb ogrevalnega sistema in alternativnih rešitev, ki lahko vključujejo preglede zaradi ocene učinkovitosti in ustrezne velikosti kotla. Celovit vpliv tega pristopa mora biti v glavnem enakovreden vplivu ukrepov iz določb pod (a). Države članice, ki izberejo to možnost, Komisiji vsaki dve leti predložijo poročilo o enakovrednosti njihovega pristopa.

Člen 9

Pregledi klimatskih sistemov

Države članice zaradi zmanjševanja porabe energije in omejevanja emisij ogljikovega dioksida predpišejo potrebne ukrepe za uvedbo rednih pregledov klimatskih sistemov z nazivno izhodno močjo nad 12 kW.

Ti pregledi vključujejo oceno učinkovitosti klimatskih naprav in njihove dimenzioniranosti v primerjavi s hladilnimi zahtevami stavbe. Uporabnikom se zagotovi svetovanje glede možne izboljšave ali zamenjave klimatskega sistema in alternativnih rešitev.

Člen 10

Neodvisni strokovnjaki

Države članice zagotovijo, da certificiranje stavb, pripravo spremljajočih priporočil ter preglede kotlov in klimatskih sistemov na neodvisen način opravljajo usposobljeni in/ali pooblaščeni strokovnjaki, ki poslujejo kot samostojni podjetniki ali so zaposleni v javnih ali zasebnih podjetjih.

▼B

Člen 11

Ponoven pregled

Komisija ob pomoči odbora, ustanovljenega po členu 14, ovrednoti to direktivo glede na izkušnje, pridobljene med njeno uporabo, in po potrebi med drugim pripravi predloge v zvezi z:

(a) možnimi dopolnilnimi ukrepi, ki se nanašajo na prenovo v stavbah s skupno uporabno tlorisno površino pod 1 000 m^2;

(b) splošnimi pobudami glede nadaljnjih ukrepov za energijsko učinkovitost stavb.

Člen 12

Informiranje

Države članice lahko sprejmejo potrebne ukrepe za informiranje uporabnikov stavb o različnih metodah in praksah, ki povečujejo energijsko učinkovitost. Na zahtevo držav članic Komisija državam članicam pomaga pri pripravi zadevnih informacijskih kampanj, ki so lahko vključene v programe Skupnosti.

Člen 13

Prilagoditev okvira

Točki 1 in 2 priloge se ponovno pregleda v rednih časovnih presledkih, ki niso krajši od dveh let.

▼M1

Prilagoditve točk 1 in 2 Priloge k tej direktivi tehničnemu napredku, namenjene spreminjanju nebistvenih določb te direktive, se sprejmejo v skladu z regulativnim postopkom s pregledom iz člena 14(2).

Člen 14

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga odbor.

2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporabljata člen 5a(1) do (4) in člen 7 Sklepa 1999/468/ES, ob upoštevanju določb člena 8 Sklepa.

▼B

Člen 15

Prenos

1. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, najpozneje do 4. januarja 2006. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Državam članicam se zaradi pomanjkanja usposobljenih in/ali pooblaščenih strokovnjakov lahko zagotovi dodatno obdobje treh let za popolno uporabo določb členov 7, 8 in 9. Države članice o tem obvestijo Komisijo in posredujejo ustrezno utemeljitev skupaj s časovnim razporedom glede nadaljnjega izvajanja te direktive.

▼B

Člen 16

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati z dnem objave v *Uradnem listu Evropskih skupnosti*.

Člen 17

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

▼B

PRILOGA

Splošen okvir za izračun energijske učinkovitosti stavb (člen 3)

1. Metodologija za izračun energijske učinkovitosti stavb vključuje vsaj naslednje parametre:

   (a) toplotne značilnosti stavbe (ogrodja in notranjih predelnih sten itd.). Te značilnosti lahko vključujejo tudi zračno tesnost;

   (b) ogrevalni sistem in oskrbo s toplo vodo, vključno z značilnostmi glede njune izolacije;

   (c) klimatski sistem;

   (d) prezračevanje;

   (e) vgrajeno razsvetljavo (v glavnem nestanovanjski sektor);

   (f) položaj in orientacijo stavb, vključno z zunanjo klimo;

   (g) pasivne solarne sisteme in zaščito pred soncem;

   (h) naravno prezračevanje;

   (i) notranje klimatske pogoje, vključno s projektirano notranjo klimo.

2. Če je pomembno za ta izračun, se upošteva pozitiven vpliv naslednjih parametrov:

   (a) aktivnih solarnih sistemov ter drugih ogrevalnih sistemov in sistemov za proizvodnjo električne energije na podlagi obnovljivih virov energije;

   (e) električne energije, proizvedene v SPTE;

   (c) daljinskih ali skupinskih ogrevalnih in hladilnih sistemov;

   (d) naravne osvetlitve.

3. Za ta izračun so stavbe ustrezno razvrščene v kategorije, kot so:

   (a) enodružinske hiše raznih vrst;

   (b) stanovanjski bloki;

   (c) pisarne;

   (d) šole;

   (e) bolnišnice;

   (f) hoteli in restavracije;

   (g) športni objekti;

   (h) stavbe za veleprodajo in maloprodajo;

   (i) druge vrste stavb, ki so porabniki energije.